

skou s hlediska statků v § 17 zák. na ochr. rep. chráněných; takovou je ovšem objektivně i tehdy, když povaha její samotné směřuje dokonce k násilí.

Čís. 5127.

Pojem »rozšiřování« je i pro přečin § 24 zákona o tisku vymezen doslovem § 6 téhož zákona; způsoby »rozšiřování« jsou tu uvedeny výčetmo, nikoli příkladmo.

Žádné z forem rozšiřování tu vymezených neodpovídá činnost obžalovaných, z nichž jeden legitimoval se jen jednou četníkovi členskou knížkou strany DNSAP, v níž byl vytištěn i výtah z programu strany se závadnou a zabavenou větou, druhý pak, převzav členskou knížku od onoho a přezkoumaj ji, opatřil ji vlastním podpisem a razítkem strany a onomu ji zase vydal.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1934, Zm II 377/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 31. května 1933, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle § 24 tisk. zák. čís. 6/63 ř. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a zprostil obžalované podle § 259 čís. 2 tr. ř. z obžaloby, že koncem roku 1932 a začátkem roku 1933 v O., po případě jinde tištěný spis, a to Mitgliedsbuch der DNSAP. proti záповědi vyřknuté nálezem soudcovským a náležitě vyhlášené dále rozšiřovali a že tím spáchali přečin podle § 24 tisk. zák.

Důvody:

Je přisvědčiti zmateční stížnosti obžalovaných, uplatňující hmotně-právní důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. Nalézací soud uznal oba obžalované vinnými přečinem podle § 24 tisk. zák., shledav v jejich jednání prvou skutkovou podstatu tohoto přečinu, totiž rozšiřování tištěného spisu proti záповědi vyřknuté nálezem soudcovským a náležitě vyhlášené. Pojem »rozšiřování« je i pro tento trestný skutek vymezen doslovem § 6 tisk. zák.; rozšiřováním je jen odbyť, prodej a rozdávání tiskopisů, též veřejné přibíjení jejich, vyvěšování nebo vykládání. Způsoby »rozšiřování« jsou tu vypočteny výčetmo (»jen«), nikoli příkladmo, neboť doložka »atd.« na konci zákonné věty vztahuje se jen k určení veřejného místa, kde se přibíjení, vyvěšování nebo vykládání takových spisů děje, nikoli k samotné činnosti rozšiřovací. O obžalovaném R-ovi zjišťuje nalézací soud, že se legitimoval členskou knížkou strany DNSAP., v níž byl vytištěn též výtah z programu strany se závadnou a zabavenou větou, zejména prý též 10. ledna 1933 vrchnímu četnickému strážmistru Štěpánu K-ému, a že při vlepování členskýcli známek za srpen až prosinec 1932, tedy v době, kdy zabavení bylo již náležitě vyhlášeno, dal možnost nahlížeti cizím osobám veřejně do

obsahu knížky a takto seznámiti se zabaveným obsahem; o obžalovaném K-ovi, že 1. ledna 1933, převzav od R-a onu členskou knížku a přezkoumav ji, opatřil ji vlastním podpisem a razítkem strany a na to ji zase vydal R-ovi.

Nehledíc k tomu, že výsledek řízení před nalézacím soudem nikterak neposkytuje možnost pro úsudek, že obžalovaný kromě 10. ledna 1933 též jinde se tiskopisem tím legitimoval, rovněž že někdo jiný než sám obžalovaný vlepoval tam členské známky, že se tak stalo v srpnu a prosinci 1932 a byla takto dána možnost nahlédnouti cizím osobám veřejně do obsahu knížky a seznámiti se se zabaveným obsahem, neodpovídá činnost obžalovaného R-a nalézacím soudem zjištěná, ani činnost obžalovaného K-a, pojmově ani svým obsahem žádné z oněch forem rozšiřování, jak jsou podle citovaného textu v zákoně vymezeny. Podle zjištění prvního soudu byl obžalovaný R. jen držitelem členské knížky, v níž je vytištěna zabavená věta. Rozsudek neobsahuje zjištění, že účelem držby té bylo něco více než míti legitimační papír o příslušenství ke straně DNSAP., pokud se týče o placení příspěvků; výsledek řízení na nic jiného nepoukazuje. Rovněž činnost obžalovaného K-a projevuje jen snahu ověřiti R-ovi platnost této legitimační listiny. Vyžaduje-li však judikatura nejvyššího soudu k náplni skutkové podstaty přečinu podle § 24 tisk. zák. úmyslnost jednání, jímž se tiskopis činí přístupným individuálně neobmezenému počtu osob za tím účelem, aby bylo působeno na jejich smýšlení (rozh. čís. 4096) a též při předání závadného tiskopisu jednotlivci úmysl umožniti přístupnost tiskopisu širšímu okruhu obecnosti (4346), pak zjištěná činnost K-ova, tím méně ovšem R-ova, nemá vůbec vztahu k obsahu závadné části tiskopisu, obžalování neprojevili nijak snahu uvést ve známost obsah programu strany DNSAP., vytištěného ve výtahu v legitimaci a závadného podle § 24 tisk. zák.

Čís. 5128.

Z ustanovenia § 22 zák. čís. 108/33 Sb. z. a n. neplynie, že by účinnosť súdnych rozhodnutí alebo opatrení, vykonaných v predbežnom pokračovaní, bola závislá na predchodzom zmocnení, ani, že zmocnenie musí byť dané v šesťmesačnej premlčacej lehote.

Četnícka hliadka nie je samostatnou časťou četníctva v smysle § 5 (1), čís. 2 zák. čís. 108/33 Sb. z. a n.

Ochrany cti požívajú len skutočne existujúce, bárs aj nezvestné fyzické osoby alebo subjekty, uvedené v § 5 cit. zák. o ochrane cti.

(Rozh. zo dňa 15. novembra 1934, Zm III 265/34.)

Súd prvej stolice uznal obžalovaných F. K. a spol. vinnými prečinom utrhania na cti četníctvu (jeho časti) podľa §§ 1, 3, odst. 2, čís. 2, § 8 čís. 3 zák. čl. XLI:1914. Tento trestný čin spáchali obžalovaní tým, že jeden druhému vyprávali a rozširovali zpravu, že ktorási žena, nesúc peniaze do banky, sverila sa s tým četníckej hliadke z R.